

[Waldorff]

ikke til at tage opgøret, men det værste var i virkeligheden, at han bekendtgjorde, at det også var det eneste rimelige, og at det ikke var fornuftigt at prioritere kræfterne på den måde, at man satte så meget ind på dette begrænsede område, når der var så meget andet, der var vigtigt, og der var så meget i livet, der var farligt.

Direktøren for levnedsmiddelinstitutet sagde dengang, at hvis man havde vidst, at det ville ende på den måde, ville man overhovedet ikke have brugt så mange kræfter, for det var jo rent pjat, og nu ville man lave noget andet. Så vil jeg bare sige, at jeg er meget glad for, at man alligevel fik tid til at holde fast i det med farve- og aromastofferne, sådan at det nu muligvis kan ende anderledes denne gang.

Der er ét problem, som vi støder på igen og igen, når vi diskuterer dette her. Det er, hvordan man afgør, om nogle ting er sundhedsskadelige eller de ikke er det, og i hvilket omfang de er det. Der står her en ordfører, som siger, at det er det mest gennemprøvede og det mest gennemsunde, man overhovedet kan have med at gøre, nemlig hr. Ole Bernt Henriksen.

I redegørelsen sp. 1468 skriver ministeren lige i begyndelsen af andet afsnit:

»Da farvestoffer gennem mange år har været reguleret ifølge positivlisten, kan man sige, at modstanden mod farvestoffer i vore dagligvarer snarere er baseret på holdningsmæssige end på sundhedsmæssige synspunkter.«

Rent logisk betyder den sætning, at alt, hvad der står på positivlisten, i enhver forstand er sundhedsmæssigt sikkert, og så er det jo underligt, at det alligevel har været nødvendigt flere gange at ændre i denne positivliste, fordi man opdagede, at der faktisk befandt sig kræftfremkaldende og stærkt allergifremkaldende stoffer på den. Den er altså forkert, den logik, der står i sætningen. Så kunne man sige: nå ja, men selv om det er forkert, hvad der står her, behøvede det ikke ligefrem at være sådan, at farvestofferne var farlige, og noget tyder måske på, at de ikke er det.

Meget tyder på, at de er af temmelig stor betydning for folk og ikke mindst børn med allergitendenser og grupper med en ensidig kost eller en ensidig vægtning af de her basislevnedsmidler.

Så kan man diskutere, om det er få tusind, ti tusind, femten tusind eller flere, det muligvis er problemet for, og så kan man også godt tilføje, at i forhold i øvrigt til alle de problemer, der er med kostsammensætningen i den danske befolkning, er det ikke det største problem. Men det, der er særligt ved det her, er, at det faktisk er forholdsvis enkelt at løse, hvis man ønsker det, og jeg kan kun opfatte det, at man skriver sådan nogle ting, som et forsøg på at komme uden om, at det rent faktisk er et problem.

Jeg nævnte allergigrupperne som ét oplagt problem ved, at der stadig væk findes disse farve- og aromastoffer.

Et andet problem er det, der hedder vildledning, og det har meget at gøre med den debat, som lige er afsluttet, nemlig om ernæringspolitikken. De fleste mennesker er ikke i stand til – og det kræver formentlig også for de fleste mindst en højere handelsskoleeksamen – at læse næringsdeklarationerne på alle de varer, man er nødt til at rage til sig på vej gennem Irma. De fleste går efter nogle andre ting, når de vurderer, om et eller andet er værd at tage til sig eller ej. Det er uomtvisteligt, at de fleste mennesker stadig bilder sig ind, at der er kød i en kødpølse, og det er, fordi de fleste mennesker har et eller andet fornuftigt ræsonnement, der siger: ja men hvis der ikke var kød i, kunne den da ikke være så rød. Her kommer oplysningspolitikken fuldstændigt til kort, og det ved man udmærket godt. Farvestofferne tjener først og fremmest til vildledning, og selv om jeg næsten er flov over det, vil jeg endnu en gang citere brevet af 21. marts 1978 fra Danske Slagtermestres Forening, hvori de siger, at såfremt man forbød anvendelse af farvestofferne, ville færdigvarens præsentation være så uacceptabel, at det må formodes, at kun en lille del af forbrugerne ville købe varen.

Det er den helt klare indrømmelse af, hvad levnedsmiddelinindustrien ønsker at bruge farve- og aromastoffer til, nemlig til at svindle, til at vildlede. Det er det, det hele handler om: at sælge underlødige madvarer, som om det var noget, folk havde brug for og godt af. Det er det eneste argument for at beholde farve- og aromastoffer i fødevarer, og det er fuldstændig uacceptabelt. Det tror jeg egentlig jeg vil lade det stå ved.

Jeg kan godt forstå, at miljøministeren i en regering med landbrugsminister Niels An-